

mer for lavt. Havde de haft samme Anskuelse som Frk. Berg, kunde de vel nok have fundet paa at skrive hendes og hendes Meningsfællers Navne. I Valgretsforeningen er det Sædvane til Lettelse for Afstemningerne at uddele trykte Stemmesedler ved Generalforsamlingerne; det var denne Sædvane, man fulgte ogsaa ved denne Lejlighed, og det kan tilføjes, at Dirigenten udtrykkelig gentagne Gange fremhævede, at man selvfølgelig kunde stryge de trykte Navne og sætte andre i Stedet.

Frk. Berg følger til sine Klager over, at det store Flertal var imod hende paa Generalforsamlingen, nogle Betragtninger om, at „Kvindevalgretsforeningerne“ og „Dansk Kvindesamfund“ ikke er forskelligartede. Disse Betragtninger er alt andet end overbevisende. „Kvindevalgretsforeningerne“'s Opgave er at tage én Side af Kvindesagen op, „Dansk Kvindesamfund“'s Program spænder over dem alle. Jeg anser det for heldigt, at der er en Forening, som beskæftiger sig med alle Sider af Kvindesagen; men jeg tror, at det er nyttigt, at der desuden findes en Forening, som udelukkende sætter sig Valgretten som Maal. Der vil utvivlsomt vækkes Interesse for Kvindernes Sag i videre Kredse, naar der er begge Slags Foreninger, end naar der kun er den ene. I den meget korte Tid, vor Forening har haft Lejlighed til at virke, har dette vist sig overmaade tydeligt. Det er da ogsaa denne Vej, man med saa meget Held har fulgt i Norge og Sverrig, hvor Byernes Størrelse er en lignende som hos os.

Vi er ikke, som man søger at give det Udseende af, Modstandere af, at alle Kvinder samles til enigt Arbejde for Valgretten. Vi har ønsket et venskabeligt Forhold til „Dansk Kvindesamfund“ og har ved Begyndelsen af vort Arbejde opfordret „Dansk Kvindesamfund“ til i de Byer, hvor de har deres Kredse, at bevirke Dannelsen af særlige Valgretsforeninger, der kunde gaa ind i Landsforbundet paa lige Vilkaar med de andre. Dette Forslag afvistes paa det bestemteste af „Dansk Kvindesamfund“'s Hovedbestyrelse.

Det vil da utvivlsomt være bedst, at hver af de to Foreninger arbejder videre paa sin Vis uden at gøre Forsøg paa at tvinge det ene eller det andet Forbund til at anvende en Arbejdsmaade, det anser for uheldig. Derfor kan et Samarbejde jo godt finde Sted, hvor en samlet Optræden kan være gavnlig. Men jeg tror ganske vist, at et saadant Samarbejde vanskeliggøres ved en Fremgangsmaade som den, Frk. Berg har anvendt ved denne Lejlighed.

Elna Munch.

* * *

Jeg vil ikke indlade mig i nogen Polemik med Fru Elna Munch m. H. t. det, der skete paa Københavns Kvindevalgretsforenings Generalforsamling d. 28. Oktober; thi Fru Munchs og mine Begreber om, hvad

„saglig Kritik“ er, og om hvad det vil sige at behandle andre (her „Dansk Kvindesamfund“ og Valgretsforbundet) „paa en ganske objektiv og i høj Grad hensynsfuld Maade“, er alt for forskellige og uensartede til, at en Meningsudveksling kan føre til noget som helst Resultat. En saadan Polemik kunde heller ikke have Interesse uden for den snævre Kreds, som var til Stede ved Generalforsamlingen.

Kun enkelte, rent saglige Bemærkninger til ovenstaaende Indlæg.

Forslaget om Sammenslutning var ikke paa Generalforsamlingens Dagsorden, og burde ikke være bleven taget frem der. Paa Landsmødet, hvor de Mennesker rundt omkring fra Provinserne og fra Landet, som var **og er** det eneste rette Forum at indanke et Forslag om Sammenslutning for, skulde det have været fremlagt, i en saglig og indgaaende Forhandling belyst fra alle Sider og afgjort.

At sammenligne en Forenings Delegeretmøde med Folketinget er at skyde langt over Maalet. Et Forenings-Delegeretmøde er efter gældende Praksis et Møde, hvor kun de Delegerede har Stemmeret, men hvor et hvilket som helst af Foreningens Medlemmer kan deltage i Forhandlingerne. „Dansk Kvindesamfund“'s Medlemmer vilde sikkert stærkt og med Rette protestere imod at blive afskaaret fra at deltage i Forhandlingerne ved de aarlige Fællesmøder, hvor selvfølgelig kun de Delegerede har Stemmeret.

Fru Munch forsvarer, at kun de faa, ved en trykt Liste og af en Brøkdell af Foreningens Medlemmer valgte Delegerede kan faa Ordet paa et Møde, hvor Landsforbundet skal dannes og Foreningens Virkemaade bestemmes. Maaske kan dette forsvares; den sletteste Sag kan jo finde sin Advokat; men det kan ikke kaldes hverken frisindet eller demokratisk.

Fru Munch nævner et Forslag fra Kvindevalgretsforeningen til Dansk Kvindesamfund om at danne Valgretsafdelinger inden for D. Kv. Sfs. Kredse. Dette blev ganske rigtigt paa det bestemteste afvist af D. Kv. Sfs. Fællesstyrelse som meningsløst og begrebsforvirrende; thi da Dansk Kvindesamfund **er** en Valgretsforening, kan den selvfølgelig ikke danne Valgretsafdelinger inden for sine Kredse, som Forslaget lød paa.

Jeg har ikke, som Fru Munch udtrykker det, „klaget“ eller „beklaget“ mig; personlig føler jeg mig ganske uberørt af, hvad der er sket. For Sagen er jeg derimod bekymret, og jeg har, paa den kraftigste Maade jeg formaaede det, søgt at vise, at man ved at danne en ny Landsorganisation for Kvindens Valgret, hvorved vi her i Landet faar to Landsorganisationer med samme Hovedformaal, løber Fare for at skade den Sag, man vil tjene. Jeg fastholder alt, hvad jeg i mit For-